

Петъръ Габара облѣченъ въ сиви дочани дрехи, съ широка капела сламенка, на която бѣ вързанъ бѣлъ тулпанъ, потегли напредъ. Следъ него Стойко и Боянъ въ сѣща носия, трѣгнаха подире му. Койка бѣ въ сивъ костюмъ, съ сламена шапка и синя кордела; лелята е облѣчена като дѣщерята съ тантелено боне на глава, а Магнева — съ вчерашния си костюмъ безъ шапка.

Конетѣ вървѣха бавно. Личеше, че Петъръ Габара караше полека за да даде възможность на всички да се порадаватъ на ясното лѣтно утро.

Утро по жътва!

То е часъ на вълшебство и чаръ! Шеметно равна Добруджа прилича на млада невѣста, току що излѣзла съ накити отъ църква, вѣнчала се съ възмечтанъ женихъ и е готова да му даде скжпи дари. И както по лицето на млада невѣста трепне сѣйна усмивка; както яснитѣ ѝ очи грѣятъ отъ желанія — тѣй и осѣнената отъ назрѣли нивя Добруджа е засмѣна и дивно пленителна, низъ пурпурни зари на лѣтния день, кога сърпътъ на жътваря се мѣрка надъ нея.

Леката утрена мъглица, провиснала въ далечни кржгозори, надъ разтлали се ниви, е тѣхното булчино було, а натежнѣлитѣ класове сж нейнитѣ скжпи дари; блѣснатата роса, сж нейнитѣ сълзи отъ радость; а ромонътъ на лисчета и стѣбла е вѣнчалната пѣсень. Бездѣнния куполъ на синето небе е вѣнчалната корона, която е положена връхъ главата на ненагледна невѣста, жетваркитѣ сж званитѣ свадбари, а стопанитѣ — свекъра.

Полѣхне ли утрениникътъ и разлюлѣй натежнѣли класове — запѣва се сватбената пѣсень. Подема се тждѣва, отпѣва се отатѣкъ, запѣва се вкупомъ отъ класове и билки — и струва ти се, че утрото по жътва е пѣсень, която обайва, пленява и окриля духътъ.

Трѣба човѣкъ да е оралъ, сѣялъ, и да е бдѣлъ по часове край синури, кога семето кълни, братясва,